

Arrest

nr. 90 626 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché R. LARNO die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Igbo afkomst. U werd geboren op 10 november 1980 te Aba. U groeide er op, maar in 2001 ging u in Lagos wonen.

U woonde en werkte er samen met uw broer Jones.

U wilde een opleiding verpleegkunde volgen in België.

Uw broer belde A., een vriend die in België woont. A. woonde echter al in Engeland. Daarom verwees hij jullie door naar een zekere M.. Hij zou uw vertrek naar België regelen. U moest hem in totaal 500.000 naira betalen. Chinedu, de broer van M., woonde in Lagos en was de tussenpersoon. M. regelde uw inschrijving in 2 Belgische scholen.

Op 5 september 2010 vertrok u naar België, in het bezit van een paspoort en een studentenvisum. Uw studentenvisum was geldig tot 31 oktober 2011. M. pikte u op 6 september 2010 in België op. U verbleef enkele dagen bij hem, daarna ging u elders wonen.

Na een tijdje merkte u dat M. u opgelicht had: het inschrijvingsgeld voor uw scholen was veel goedkoper dan M. u gezegd had. U ontmoette M. in Leuven en uitte uw ongenoegen, maar hij reageerde laconiek en zei dat hij veel macht had. U meldde dit aan uw broer. A. raadde u vervolgens aan te breken met M. omdat hij gevaarlijk is. U volgde deze raad op.

Op een dag kwam M. echter naar uw huis. Hij zei dat u zijn vijand bent en dat u problemen kan krijgen als u dat wil. U zei dat u geen problemen wilt met hem. Hij zei dat hij ervoor kon zorgen dat u terug moest naar Nigeria en dat hij daar contacten heeft. Hij zei ook dat hij de koning is in Leuven en niet uitgewezen kan worden.

Een maand later, in november 2010 werd M. gearresteerd. U denkt dat hij gearresteerd werd op verdenking van mensenhandel.

In december 2010 kwam D.N. naar uw huis. Hij was gezonden door M.. D.N. zei dat u M. niet mocht verraden bij de politie.

Op 29 maart 2011 werd u geconvoceerd door de federale gerechtelijke politie van Leuven. Ze vroegen uw getuigenis in verband met de zaak van M.. U vertelde al wat u wist.

In juni of juli 2011 werd M. vrijgelaten uit de gevangenis. Kort daarna kwam hij u opzoeken in de faculteitsclub, waar u werkte. Hij vroeg naar u. U ging naar buiten en uw baas kwam mee. Uw baas vroeg waarom hij u zocht. M. zei dat hij u niet zocht. Uw baas zei tegen M. dat hij niet meer mocht komen. U ontving ook een dreig-SMS: 'Edu be ready to meet your waterloo. We are waiting'.

U hoorde daarna via uw broer dat M. tegen A. gezegd had dat u zou boeten met uw leven. Uw broer liet u per telefoon weten dat hij in Lagos bedreigd was door de Alaye-bende. Ze hadden zijn vriendin geslagen en gezegd dat u M. wilde laten vermoorden door de Belgische politie. Uw broer was naar Ghana gevlucht. Uw broer raadde u aan naar de politie te gaan en de dreig-SMS te tonen.

Op 13 juli 2011 ging u naar de Leuvense politie en deed u aangifte van de dreig-SMS. U ontmoette er U.E. die een gelijkaardige dreig-SMS toonde. Daarna kreeg u af en toe bedreigende telefoontjes. U wist niet wie belde, maar u denkt dat ze vanuit Nigeria belden.

Op 6 september 2011 diende uw advocaat, meester Peeters, een aanvraag tot verblijfsmachtiging volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in.

Op 17 september 2011 reisde u naar Dublin. U wou er blijven, maar uw contactpersoon daagde niet op. Daarom keerde u de volgende dag reeds terug naar België.

Op 31 oktober 2011 verliet uw studentenvisum.

Op 15 maart 2012 ontving u het bericht dat uw aanvraag tot verblijfsmachtiging afgewezen was.

Op 9 juli 2012 werd u thuis door de politie gearresteerd na een identiteitscontrole. U bleek illegaal in België te verblijven. U werd vastgezet in het Centrum voor Illegalen (CIM) te Merksplas. Een terugvlucht naar Nigeria werd vastgelegd. Op 11 september 2012 zou u gerepatriëerd worden naar Nigeria.

Op die dag besloot u echter asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties.

Bij een eventuele terugkeer naar Nigeria vreest u de Alaye-bende, waarmee M. banden heeft.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw Nigeriaans paspoort en een studentenvisum, een Nigeriaans schooldiploma, een inschrijvingsbewijs in de Hogeschool-Universiteit Brussel en de Provinciale Hogeschool Limburg, een huurovereenkomst voor een woning in Kessel-Lo, kopies van verslagen van 2 verhoren door de Federale Gerechtelijke Politie Leuven, een loonattest uit 2011, een belastingaangifte van 2012, een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van 2010, een deelnamebewijs aan taallessen Nederlands en een inschrijvingsbewijs voor Nederlandse taallessen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij een eventuele terugkeer naar Nigeria vreest u de Alaye-bende, waarmee M. contacten zou hebben. Ze zouden u willen doden omdat u getuigde tegen M. (gehoor CGVS, p.8).

Volgende bedenkingen dienen echter bij uw verklaringen te worden gemaakt.

Eerst en vooral is er het feit dat u pas op 11 september 2012, de dag dat u naar Nigeria gerepatrieerd zou worden, besloot om asiel aan te vragen (zie informatie beschikbaar in het administratief dossier en gehoor CGVS, p.4,5).

Op 13 juli 2011 deed u aangifte bij de politie van uw problemen met M. en maakte u melding van uw vrees voor hem, zowel in België als in Nigeria (zie kopie van door u neergelegde verhoor door de politie op 13 juli 2011).

Dit zette u er niet toe aan om een asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties in te dienen.

Wel diende uw advocaat, meester Peeters, op 6 september 2011 een aanvraag tot verblijfsmachtiging volgens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in.

Op 31 oktober 2011 verliep uw studentenvisum (zie informatie beschikbaar in het administratief dossier en gehoor CGVS, p.4,5). Ook dit zette u niet aan om een asielaanvraag in te dienen.

Op 15 maart 2012 ontving u het bericht dat uw aanvraag tot verblijfsmachtiging afgewezen was (zie informatie beschikbaar in het administratief dossier en gehoor CGVS, p.4,5). Opnieuw besliste u niet om een asielaanvraag in te dienen.

Op 9 juli 2012 werd u thuis door de politie gearresteerd na een identiteitscontrole. U bleek illegaal in België te verblijven. U werd vastgezet in het Centrum voor Illegalen (CIM) te Merksplas (zie informatie beschikbaar in het administratief dossier en gehoor CGVS, p.4,5). Opnieuw koos u ervoor om geen asielaanvraag in te dienen.

Pas op 11 september 2012, 2 maanden na uw arrestatie, besloot u om asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties.

Dat u wachtte om asiel aan te vragen tot op de dag dat u gerepatrieerd zou worden naar Nigeria, wekt op zijn minst het vermoeden dat u louter asiel vroeg om een gedwongen repatriëring te vermijden. Toen u gevraagd werd waarom u nooit eerder asiel hebt aangevraagd, antwoordde u dat u niet wist dat dit mogelijk was en dat u er pas over hoorde toen u in het Centrum voor Illegalen (CIM) te Merksplas verbleef (gehoor CGVS, p.9). Hiermee overtuigt u niet.

Dat u sinds september 2010 in België verblijft en nooit gehoord zou hebben over de mogelijkheid om asiel aan te vragen komt weinig aannemelijk over, temeer u over een advocaat beschikte die een aanvraag tot regularisatie voor u indiende.

Dat u in de gegeven omstandigheden langdurig, zelfs tot de dag van uw repatriëring, wachtte om asiel aan te vragen relateert de door u voorgehouden nood aan bescherming wegens een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van een reëel risico op ernstige schade.

Verder lijken uw problemen met M. van de baan te zijn.

U stelt dat M. u in juni of juli 2011 kwam opzoeken op uw werk, maar dat hij door uw baas weggestuurd werd (gehoor CGVS, p.6). U verklaart dat u M. sindsdien niet meer gezien hebt, behalve toen u in Leuven in de bus zat en hij op straat liep. U verklaart ook dat u in Leuven woonde en dat M. een beetje buiten Leuven woonde (gehoor CGVS, p.7). M. heeft u niet meer gebeld omdat u uw telefoonnummer veranderd hebt.

U stelt verder dat u zich in België veilig voelt voor M. omdat hij bezig was om andere Nigerianen naar België te brengen en dat u uw eigen leven leidde (gehoor CGVS, p.9).

Het feit dat M. niet ver van u woonde, maar u hem sinds juli 2011 niet meer gehoord of gezien hebt, toont aan dat hij u niet meer opzoekt. U gaf zelf aan dat u veilig was en dat M. met andere dingen bezig was (gehoor CGVS, p.9).

Gegeven het feit dat M. vlakbij woonde, maar u al een heel jaar met rust liet, lijkt het weinig aannemelijk dat zijn bende in Nigeria u wel nog zou vervolgen.

Bovendien is uw kennis over de Alaye-bende in Nigeria beperkt, evenals uw kennis over de vermeende band van M. met deze bende.

U verklaart dat u weet dat M. contacten heeft met de Alaye boys omdat u hen bij C., de broer van M., zag in Lagos (gehoor CGVS, p. 7,10).

Op de vraag hoe men weet wie de Alaye boys zijn en hoe je ze kan herkennen, antwoordt u vaagweg dat men ze ziet in Lagos, dat ze veel macht hebben en dat men ze kent als men in Lagos of in Nigeria woont (gehoor CGVS, p.10). U kunt ook geen namen geven van Alaye boys die u vreest (gehoor CGVS, p. 10). U stelt dat de Alaye boys actief zijn in Lagos, maar ook in andere steden, in het oosten van Nigeria (gehoor CGVS, p.7).

Op de vraag waar deze Alaye boys actief zijn, antwoordt u dat u denkt dat ze in heel Nigeria actief zijn. Ze zijn volgens u lid van OPC in Lagos. In het oosten van Nigeria zijn ze lid van de Massob groep. Op de vraag waarvoor OPC staat, antwoordt u dat het een groep in Lagos is, Peoples congress, en dat ze vechten tegen de overheid. OPC bestaat volgens u wel niet meer, maar de Alaya groep is wel nog sterk. Na enig nadenken verklaart u dat Massob onderdrukt wordt door de overheid en dat ze vechten (gehoor CGVS, p. 10).

Uit uw verklaringen blijkt dat uw kennis over de Alaye boys, hun werkingsgebied en hun samenwerking met andere bewegingen vaag en erg beperkt is.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de Alaye boys een lokaal fenomeen zijn in Lagos (zie informatie, toegevoegd aan het dossier). U lijkt dan ook over een geschikt intern vluchtalternatief te beschikken.

Bovendien verklaarde u tijdens het verhoor bij de Federale gerechtelijke politie Leuven op 13 juli 2011 enkel dat M. in Afrika de macht heeft om u iets aan te doen (zie informatie toegevoegd aan het dossier). U maakte dit niet concreet.

In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op 13 september 2012, maakte u melding van het feit dat u de bende van M. vreest (zie pt. 5, p.3), maar haalde u niet aan dat dit de Alaye-bende betreft.

Pas tijdens het gehoor voor het CGVS maakte u melding van het feit dat u de Alaye-bende vreest (gehoor CGV, p.6).

Dat u zowel in het verhoor bij de politie als in de vragenlijst van het CGVS geen enkele melding maakte van het feit dat u de Alaye-bende vreest, doet afbreuk aan de door u aangehaalde vrees voor deze bende.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd door een tegenstrijdigheid in uw relaas.

U haalt aan dat u een SMS kreeg met volgende boodschap: 'Edu be ready to meet your waterloo. We are waiting'. U stelt dat u deze SMS getoond hebt aan de politie (gehoor CGVS, p.2). Verder in uw relaas haalt u aan dat u deze SMS aan de politie van Leuven toonde op 13 juli 2011 (gehoor CGVS, p.6). Op de SMS die u tijdens het gehoor zelf op uw GSM-toestel toonde kon echter worden vastgesteld dat dit bericht pas op 3 september 2011 naar u werd verstuurd (gehoor CGVS, p.2).

Ook in de kopie van het verhoor door de Federale Gerechtelijke Politie Leuven op 13 juli 2011, die u zelf neerlegde, valt niets terug te vinden over deze bewuste SMS.

Dat u volgens uw verklaringen een dreig-SMS kreeg en die aan de politie toonde op 13 juli 2011 (gehoor CGVS, p.2,6), maar deze SMS eigenlijk maar op 3 september 2011 ontvangen hebt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U weet bovendien niet wie deze SMS verstuurd heeft en u heeft ook maar 1 dergelijke SMS ontvangen (gehoor CGVS, p.2).

Er kan geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: uw Nigeriaans paspoort en een studentenvisum geven informatie over uw identiteit en nationaliteit en uw tijdelijk verblijfsrecht in België.

Het inschrijvingsbewijs in de Hogeschool-Universiteit Brussel en de Provinciale Hogeschool Limburg ondersteunen het door u neergelegde studentenvisum.

Uw schooldiploma geeft informatie over uw studieresultaten in Nigeria, wat hier niet betwist wordt.

De huurovereenkomst voor een woning in Kessel-Lo, een loonattest uit 2011, een belastingaangifte van 2012, een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van 2010, een deelnamebewijs aan taallessen Nederlands en een inschrijvingsbewijs voor Nederlandse taallessen geven informatie over uw verblijf en uw activiteiten in België sinds 6 september 2010, maar voegen geen informatie toe aan uw asielrelaas.

De kopies van verslagen van 2 verhoren door de Federale Gerechtelijke Politie Leuven geven informatie over het feit dat u op 29 maart 2011 geconvoceerd werd door de politie en dat u op 13 juli 2011 zelf een aangifte deed bij de politie, zaken die hier niet betwist worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 oktober 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker hebben de aangehaalde elementen in de bestreden beslissing "geen determinerend karakter" om de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te rechtvaardigen.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker niet eerder asiel had gevraagd, herhaalt hij dat hij niet wist dat hij in België een asielaanvraag mocht indienen; hij verduidelijkt dat hij niet wist wat de procedure inhield en aan welke voorwaarde men dient te voldoen om een asielaanvraag in te dienen.

Verzoeker vindt deze uitleg "zeer plausibel", wat volgens hem onder meer blijkt uit het feit dat hij bij de politie in Leuven al melding maakte van zijn vrees voor M., zowel in België als in Nigeria.

Hij stelt dat hij zodoende "eigenlijk een intentie (uite) om bescherming aan de Belgische autoriteiten te vragen", hij stelt dat hij bescherming nodig had en er van uitging dat de politieagenten daartoe het

nodige zouden doen. Verzoeker stelt nog dat de agenten die hem verhoorden, *“zelf geen enkele melding hebben gemaakt van de mogelijkheid voor verzoeker om asiel aan te vragen”*.

Het feit dat hij eerst een aanvraag om verblijfsmachtiging indiende, kan volgens hem *“niet als tegenindicatie weerhouden worden”*; hij verklaart dat hij vernomen had dat hij een verblijfsvergunning kon aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat hij met het oog op het indienen van een regularisatieaanvraag naar een advocaat ging.

In het verzoekschrift (zie p. 4) wordt aangevoerd dat de advocaat van verzoeker *“de plicht niet (heeft) om alle mogelijk verblijfsprocedures uit te leggen in aan het geval van verzoeker te toetsen” (sic)*.

Hij verklaart dat hij duidelijk wist welke procedure hij wilde starten en dat deze kennis *“uiteraard gebaseerd (was) op de verkeerde informatie die hij van vrienden en kennissen gekregen heeft”*.

Dat hij kort na zijn arrestatie geen asielaanvraag indiende, wijt hij opnieuw aan het feit dat hij op dat moment nog niet wist of hij asiel kon of mocht aanvragen. Hij stelt deze informatie te hebben gekregen van een nieuwe raadsman die zijn verdediging opnam de dag vóór zijn repatriëring.

Met betrekking tot het feit dat de problemen met M. van de baan zouden zijn, preciseert verzoeker dat hij hier verschillende bedreigingen heeft gekregen en dat de bende van M. in Nigeria nog steeds actief is. Dat hij door M. in België niet lastig gevallen werd, betekent volgens hem niet dat hij zich in Nigeria veilig mag voelen; hij wijst op de actieve en zeer efficiënte werking van de Belgische politiediensten, wat het voor M. *“zeer moeilijk en zelfs onmogelijk”* maakt om hem aan te vallen, gezien M. hierbij riskeert opgepakt en opgesloten te worden en gezien M. als eerste verdachte in het oog komt in geval van een aanval op verzoeker.

Verzoeker stelt dat indien hij moet terugkeren naar Nigeria, M. via zijn bende zal optreden en zodoende geen risico loopt om opgepakt te worden gezien de Nigeriaanse autoriteiten geen verband zullen zien tussen de aanval op verzoeker en M.

Verzoeker besluit dat het loutere feit dat M. hem een tijd niet meer lastig valt, niet volstaat om te besluiten dat zijn vrees voor vervolging niet langer actueel is; dit element moet volgens verzoeker *“als irrelevant”* beschouwd worden.

Dat hij niet veel meer informatie kan geven over de Alaye-bende, dient volgens verzoeker in zijn verzoekschrift *“niet als problematisch te worden beschouwd”*.

Hij wijst er op dat hij zelf nooit lid is geweest van die bende en herhaalt dat hij de leden van de bende bij de broer van M. gezien heeft, dat hij vernomen heeft dat M. een invloedrijk lid van de bende is en dat de bende in opdracht van M. bepaalde misdrijven pleegt als afrekening.

Dat verzoeker de naam van deze bende niet vermeldde bij de politie, kan volgens hem *“evenmin als tegenindicatie worden beschouwd”*. Hij benadrukt dat hij wél heeft gezegd dat hij in Afrika door M. vervolgd kan worden; dat M. hem in persoon vervolgt of dat hij dit via zijn bende doet, vindt verzoeker van minder belang.

Hetzelfde geldt volgens hem voor het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken; hij laat gelden dat hij een korte uiteenzetting van zijn relaas moest doen en dat hij zich daarom beperkte tot de essentie *“namelijk het feit dat hij vreest voor vervolging door M.”*.

Wat betreft de tegenstrijdigheid, verklaart verzoeker dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat hij een dreigbericht had ontvangen en dat hij dit aan de politie had getoond. Verzoeker stelt dat, indien uit de datum van het bericht blijkt dat dit bericht onmogelijk aan de politie getoond kan zijn, toch vastgesteld dient te worden (zie het verzoekschrift, p. 7) *“dat het kwetsieuze bericht dateert van de periode waarop verzoeker door de politie gehoord werd”* en dat het bericht aldus dateert van de periode vóór de asielaanvraag.

Verzoeker besluit dat het bericht niet verzonden werd *“pour les besoins de la cause”* en dat ermee rekening moet worden gehouden.

Verzoeker voert aan dat hij coherente verklaringen heeft afgelegd, die niet in tegenstelling zijn met de algemeen bekende informatie en dat hem ten minste het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal merkte vooreerst op dat verzoeker pas op 11 september 2012, zijnde de dag dat hij naar zijn land van herkomst gerepatriëerd zou worden, asiel aanvroeg.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij niet wist dat hij een asielaanvraag mocht indienen. Hij acht deze stelling *“zeer plausibel”*, wat onder meer zou blijken uit het feit dat hij bij de politie al melding maakte van zijn vrees voor M. zowel in België als in Nigeria; hij stelt dat hij zodoende *“eigenlijk een intentie (uite) om bescherming aan de Belgische autoriteiten te vragen”* en dat hij er van uit ging dat de politieagenten het nodige zouden doen om zijn bescherming te garanderen; hij benadrukt dat de politieagenten die hem gehoord hebben evenwel *“zelf geen enkele melding hebben gemaakt van de mogelijkheid voor verzoeker om asiel aan te vragen”*. Het feit dat hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging indiende kan volgens hem *“niet als tegenindicatie weerhouden worden”*; hij legt uit dat hij vernomen had dat hij een verblijfsvergunning kon aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en hij verklaart dat zijn raadsman *“de plicht niet (heeft) om alle mogelijk verblijfsprocedures uit te leggen in aan het geval van verzoeker te toetsen” (sic)*. Dat verzoeker kort na zijn arrestatie geen asielaanvraag indiende, wijt hij opnieuw aan het feit dat hij op dat moment nog niet wist of hij asiel kon of mocht aanvragen; hij stelt deze informatie te hebben gekregen van een nieuwe raadsman die zijn verdediging aanvatte de dag vóór zijn repatriëring.

De Raad stelt vast dat verzoeker op 13 juli 2011 bij de politie aangifte deed van zijn problemen met M. en melding maakte van zijn vrees voor hem, zowel in België als in Nigeria; verzoeker liet echter na een asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties in te dienen, terwijl zijn toenmalige advocaat op 6 september 2011 wél een aanvraag tot verblijfsmachtiging volgens artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende.

Op 31 oktober 2011 verliep het studentenvisum van verzoeker, maar ook dit zette hem er niet toe aan om een asielaanvraag in te dienen.

Op 15 maart 2012 ontving verzoeker het bericht dat zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging afgewezen was, maar diende toen evenmin om een asielaanvraag in.

Op 9 juli 2012 werd hij thuis door de politie gearresteerd na een identiteitscontrole, gezien hij illegaal in België verbleef en werd hij opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Merksplas; verzoeker diende geen asielaanvraag in.

Pas op 11 september 2012, twee maanden na zijn arrestatie, vroeg hij asiel aan.

De Raad wijst er op dat van een persoon, die voorhoudt vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient.

Verzoeker, een volwassen man, geboren in 1980, die naar België kwam om verder te studeren, en in september 2012 een advocaat raadpleegde om voor hem een verblijfsvergunning te regelen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan zich volgens de Raad in alle redelijkheid niet beroepen op onwetendheid om te verklaren waarom hij zo lang heeft gewacht om een aanvraag in te dienen om internationale bescherming te bekomen.

Dat verzoeker zo lang wachtte is inderdaad een tegenindicatie voor het bestaan van de door hem voorgehouden vrees om naar zijn land van herkomst terug te keren.

De commissaris-generaal stelde vervolgens vast dat verzoekers problemen met M. van de baan lijken te zijn:

"U stelt dat M. u in juni of juli 2011 kwam opzoeken op uw werk, maar dat hij door uw baas weggestuurd werd (gehoor CGVS, p.6). U verklaart dat u M. sindsdien niet meer gezien hebt, behalve toen u in Leuven in de bus zat en hij op straat liep. U verklaart ook dat u in Leuven woonde en dat M. een beetje buiten Leuven woonde (gehoor CGVS, p.7). M. heeft u niet meer gebeld omdat u uw telefoonnummer veranderd hebt. U stelt verder dat u zich in België veilig voelt voor M. omdat hij bezig was om andere Nigerianen naar België te brengen en dat u uw eigen leven leidde (gehoor CGVS, p.9). Het feit dat M. niet ver van u woonde, maar u hem sinds juli 2011 niet meer gehoord of gezien hebt, toont aan dat hij u niet meer opzoekt. U gaf zelf aan dat u veilig was en dat M. met andere dingen bezig was (gehoor CGVS, p.9). Gegeven het feit dat M. vlakbij woonde, maar u al een heel jaar met rust liet, lijkt het weinig aannemelijk dat zijn bende in Nigeria u wel nog zou vervolgen."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij reeds verschillende bedreigingen heeft gekregen en dat de bende van M. in Nigeria nog steeds actief is. Hij wijst op de actieve en zeer efficiënte werking van de Belgische ordediensten, zodat het volgens hem voor M. "zeer moeilijk en zelfs onmogelijk" is om hem aan te vallen, gezien M. hierbij riskeert opgepakt en opgesloten te worden vermits hij hier in België als eerste verdachte aangeduid zal worden in geval van een aanval op verzoeker terwijl dat, als hij teruggekeerd is naar Nigeria, M. via zijn bende zal optreden en zodoende aldaar onbekend zal blijven.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar die in zijn verzoekschrift stelt dat het loutere feit dat M. hem sinds geruime tijd niet meer lastig valt, geen voldoende element is om te besluiten, zoals de bestreden beslissing doet, dat zijn vrees voor vervolging niet langer actueel is.

De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij waar die vaststelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij (actueel) nog vervolging dient te vrezen door M. en zijn bende in Nigeria, gezien verzoeker verklaarde M. sinds juli 2011 niet meer gezien of gehoord te hebben en tevens verklaarde dat hij in België veilig was omdat M. bezig was met andere Nigerianen naar België te brengen en verzoeker zijn eigen leven leidde.

De verklaring van verzoeker dat hij nog dreigtelefoontjes kreeg, doet geen afbreuk aan deze vaststelling aangezien hijzelf verklaarde dat hij niet wist wie hem belde (zie het verhoorverslag, 24 september 2012). De Raad wijst er nog op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Verder was de commissaris-generaal van oordeel dat de kennis van verzoeker over de Alaye-bende, die hij beweert te vrezen in Nigeria, en de band van deze bende met M., zeer beperkt is:

"U verklaart dat u weet dat M. contacten heeft met de Alaye boys omdat u hen bij C., de broer van M., zag in Lagos (gehoor CGVS, p. 7,10). Op de vraag hoe men weet wie de Alaye boys zijn en hoe je ze kan herkennen, antwoordt u vaagweg dat men ze ziet in Lagos, dat ze veel macht hebben en dat men ze kent als men in Lagos of in Nigeria woont (gehoor CGVS, p.10). U kunt ook geen namen geven van

Alaye boys die u vreest (gehoor CGVS, p. 10). U stelt dat de Alaye boys actief zijn in Lagos, maar ook in andere steden, in het oosten van Nigeria (gehoor CGVS, p.7). Op de vraag waar deze Alaye boys actief zijn, antwoordt u dat u denkt dat ze in heel Nigeria actief zijn. Ze zijn volgens u lid van OPC in Lagos. In het oosten van Nigeria zijn ze lid van de Massob groep. Op de vraag waarvoor OPC staat, antwoordt u dat het een groep in Lagos is, Peoples congress, en dat ze vechten tegen de overheid. OPC bestaat volgens u wel niet meer, maar de Alaya groep is wel nog sterk. Na enig nadenken verklaart u dat Massob onderdrukt wordt door de overheid en dat ze vechten (gehoor CGVS, p, 10). Uit uw verklaringen blijkt dat uw kennis over de Alaye boys, hun werkingsgebied en hun samenwerking met andere bewegingen vaag en erg beperkt is."

Bovendien stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker pas tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van zijn vrees voor de Alaye-bende; zowel in het verhoor bij de politie als in de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, vermeldde verzoeker de Alaye-bende of diens banden met M. niet.

Volgens verzoeker dient zijn geringe kennis "*niet als problematisch te worden beschouwd*". Hij wijst er op dat hij zelf nooit lid is geweest van de bende en herhaalt dat hij de leden van de bende bij de broer van M. gezien heeft, dat hij vernomen heeft dat M. een invloedrijk lid van de bende is en dat de bende in opdracht van M. bepaalde misdrijven pleegt in de vorm van afrekeningen.

De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

De Raad benadrukt tevens dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verzoekers verweer dat hij bij de politie wél heeft gezegd dat hij in Afrika door M. vervolgd kan worden en dat het van minder belang is of M. hem nu in persoon vervolgt of dit via zijn bende doet, overtuigt dan ook niet. De verklaring van verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een korte uiteenzetting van zijn relaas moest doen en dat hij zich daarom beperkte tot de essentie, ontslaat hem evenmin van de verplichting die op hem rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Dat verzoeker pas tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor het eerst melding maakte van zijn vrees voor de Alaye-bende vreest, keert zich aldus tegen zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot een mogelijk intern vluchtalternatief, onbesproken laat.

De Raad wijst er op dat, om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat de Alaye boys een lokaal fenomeen zijn in Lagos, waardoor de mogelijkheid van een geschikt intern vluchtalternatief lijkt te bestaan.

Tot slot stelde de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid vast aangaande de dreig-SMS:

"U haalt aan dat u een SMS kreeg met volgende boodschap: 'Edu be ready to meet your Waterloo. We are waiting'. U stelt dat u deze SMS getoond hebt aan de politie (gehoor CGVS, p.2). Verder in uw relaas haalt u aan dat u deze SMS aan de politie van Leuven toonde op 13 juli 2011 (gehoor CGVS, p.6). Op de SMS die u tijdens het gehoor zelf op uw GSM-toestel toonde kon echter worden vastgesteld dat dit bericht pas op 3 september 2011 naar u werd verstuurd (gehoor CGVS, p.2). Ook in de kopie van het verhoor door de Federale Gerechtelijke Politie Leuven op 13 juli 2011, die u zelf neerlegde, valt niets terug te vinden over deze bewuste SMS. Dat u volgens uw verklaringen een dreig-SMS kreeg en die aan de politie toonde op 13 juli 2011 (gehoor CGVS, p.2,6), maar deze SMS eigenlijk maar op 3 september 2011 ontvangen hebt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U weet bovendien niet wie deze SMS verstuurd heeft en u heeft ook maar 1 dergelijke SMS ontvangen (gehoor CGVS, p.2)."

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat hij een dreigbericht had ontvangen en dat hij dit aan de politie had getoond.

Verzoeker stelt dat, indien uit de datum van het bericht blijkt dat dit bericht onmogelijk aan de politie getoond zou zijn, toch dient vastgesteld te worden *“dat het kwestieuze bericht dateert van de periode waarop verzoeker door de politie gehoord werd”* en dat het bericht aldus dateert van de periode vóór de asielaanvraag waaruit hij besluit dat het bericht niet verzonden werd *“pour les besoins de la cause”* en dat ermee rekening moet worden gehouden.

Deze verklaringen doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij een dreig-SMS getoond heeft op 13 juli 2011 getoond heeft aan de politie terwijl het door hem tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal getoonde sms-bericht pas op 3 september 2011 naar hem verstuurd werd en de kopie van het verhoorverslag van de politie te Leuven van 13 juli 2011 bovendien geen melding maakt van dit sms-bericht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid kunnen verklaren of weerleggen. Van verzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas.

Dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de dreig-SMS keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij coherente verklaringen heeft afgelegd, die niet in tegenstelling zijn met de algemeen bekende informatie, en dat hem ten minste het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, wijst de Raad er op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan echter slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, *quod non in casu*.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 24 september 2012 in het Centrum voor illegalen door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE